

Ο Δεκέμβρης δεν επαναλαμβάνεται, συνεχίζεται

«...Η εξέγερση στον κόσμο είναι σαν ρωγμή σε ένα τείχος. Η πρώτη αντίδραση είναι να δεις από την άλλη πλευρά. Ύστερα όμως, αυτή η ματιά αποδυναμώνει το τείχος και στο τέλος το σκίζει στα δύο...»
Subcomandante Marcos

Δύο χρόνια έχουν περάσει από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη που πήρε μεγάλη έκταση σε όλο τον ελλαδικό χώρο. Εκείνες τις μέρες του Δεκέμβρη '08, αμφισβητήθηκαν σχεδόν όλες οι μορφές των καπιταλιστικών σχέσεων εξουσίας από τους χιλιάδες εξεγερμένους που βρίσκονταν στους δρόμους όπου και συναντήθηκαν μεταξύ τους για πρώτη φορά. Εργαζόμενοι, άνεργοι, φοιτητές, μαθητές, άστεγοι και κοινωνικά περιθωριοποιημένοι βάδιζαν μαζί στο δρόμο της εξέγερσης. Η μαζικότητα της εξέγερσης, ο αυθορμητισμός της και η επέκτασή της έκανε το κυριαρχικό πλέγμα να δονηθεί και όλοι αυτοί που το διατηρούν, θέλησαν να την καταστείλουν, να την χειραγωγήσουν, να την αφομοιώσουν και να την εκμεταλλευτούν.

Ωστόσο, ο Δεκέμβρης άνοιξε έναν πολιτικό ορίζοντα που παραμένει έντονα στη κινηματική διαδικασία, αφού μέσα από αυτόν δημιουργήθηκαν κινήματα αλληλεγγύης, εγχειρήματα και προσπάθειες αντίστασης ενάντια στη κυριαρχία, σε πολλές πόλεις της χώρας. Οι καταλήψεις, οι ανοιχτές συνελεύσεις σε γειτονιές, οι τοπικοί αγώνες για την προάσπιση των δημόσιων αγαθών όπως οι αγώνες για τα πάρκα, για τους δημόσιους χώρους, για τις κεραίες κινητής τηλεφωνίας, για τα διόδια, το κίνημα αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, η επιτροπή αγώνα Banquet, τα δεκάδες πρωτοβάθμια σωματεία που ξεπηδούν σε όλη την χώρα, κόντρα στο παραδοσιακό ξεπουλημένο συνδικαλισμό, αποτελούν την παρακαταθήκη που άφησε ο Δεκέμβρης έως σήμερα.

Δύο χρόνια μετά την εξέγερση του '08, η όξυνση της κρατικής τρομοκρατίας και η συγκροτημένη επίθεση του κεφαλαίου προς την κοινωνία αποκαλύπτει το αληθινό πρόσωπο της αστικής δημοκρατίας. Με πρόσχημα την κρίση και το μνημόνιο κατακρεουργείται κάθε κοινωνικό κεκτημένο. Η εργασία κάτω από το συνεχή καταναγκασμό και τον εκβιασμό της απόλυσης, της ανεργίας και της φτώχειας αποτελεί σύγχρονη συνθήκη σκλαβιάς και έτσι ο εργαζόμενος ορίζεται ως ένας σύγχρονος δούλος που θυσιάζεται στο βωμό του κέρδους. Τα νέα οικονομικά μέτρα δημιουργούν ένα καθεστώς ασφάλειας για το κεφάλαιο προωθώντας ακόμη περισσότερο την ελαστικοποίηση της εργασίας, την ανασφάλιστη και μαύρη εργασία, τη συρρίκνωση των μισθών και τις απολύσεις. Η εργασία ξένη από την έννοια της δημιουργικότητας, παράγει πλούτο που καρπώνονται μόνο τα αφεντικά και οι διαχειριστές της εξουσίας. Ταυτόχρονα τα ασφαλιστικά ταμεία καταληστεύονται από τους κρατικοδίαιτους, τους συνδικα-ληστές και τις μεγαλοεταιρίες. Η σύνταξη για τους συνομήλικους του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, αν δεν ατυχήσουν κάποια συνάντηση με τον επόμενο Κορκονέα, θα αποτελεί ιστορία περασμένων γενεών.

Η κυριαρχία αντιλαμβανόμενη ότι αυτή η σύγχρονη μορφή οικονομικής δικτατορίας, που έχει επιβάλλει στη κοινωνία, θα δημιουργήσει αντιδράσεις, θωρακίζεται.

Οι περιπολίες των δυνάμεων καταστολής που οπλοφορούν και επιδίδουν τον τσαμπουκά τους είναι πλέον καθημερινότητα. Οι μόνες θέσεις "εργασίας" που προκηρύσσονται είναι αυτές των διάφορων ειδικοτήτων μπάτσων. Τα ΜΑΤ μοιάζουν όλο και περισσότερο με σώματα ασφάλειας των ες ες. Στις μητροπόλεις συμπεριφέρονται περισσότερο σα στρατός κατοχής, και ως ξένο και εχθρικό σώμα προς την κοινωνία όπου στην κυριολεξία «πρώτα βαράνε και μετά ρωτούν».

Παράλληλα, σε νομικό πλαίσιο περνάνε τη δεύτερη αναθεώρηση του τρομονόμου ποινικοποιώντας με αυτόν τον τρόπο τις διαδηλώσεις και τις διαμαρτυρίες. Οι διαδηλωτές βαφτίζονται τρομοκράτες ενώ ταυτόχρονα στοχοποιούνται οι συντροφικές τους σχέσεις.

Η συγκροτημένη αυτή επίθεση του κράτους συνεχίζεται και σε κοινωνιακό επίπεδο, μέσω των μμε, με σκοπό να καταπνίξει κάθε φωνή του αγώνα και της αντίστασης απέναντι στο υπάρχον σύστημα. Τα μμε μετατρέπουν το αδιέξοδο του οικονομικού συστήματος και της διαχείρησής του σε συλλογική ευθύνη. Οι ρουφιανοδημοσιογράφοι παρουσιάζουν τις θέσεις της κυβέρνησης και τα νέα οικονομικά μέτρα ως τη μοναδική λύση για να βγει η χώρα από την κρίση. Παράλληλα, θάβουν οποιονδήποτε διαφορετικό λόγο, αποκρύπτουν διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενώ σπιλώνουν αγωνιστές και κινήματα μέσω των τηλεδικαστηρίων. Μαζί με άλλους κοινωνικούς φορείς προωθούν την επετειοποίηση των κινήματων, το περιοδικό φούσκωμα και ξεφούσκωμα τους με σκοπό την χειραγώγηση και τη σταδιακή καταστολή τους.

Μέσα σε αυτό το κλίμα επίθεσης του κράτους, από τα σώματα ασφαλείας και τα Μ.Μ.Εξαπάτησης, χείρα βοηθείας δίνουν και τα κάθε λογής φασιστοειδή. Σε συνθήκες που οι ταξικές αντιθέσεις οξύνονται και η μάσκα της αστικής δημοκρατίας έχει πέσει, οι φασίστες επιδιώκουν να πάρουν μέρος στον κοινωνικό ανταγωνισμό. Το έθνος, η εθνική ενότητα, η πατρίδα, το μεγαλείο της χώρας που έχει χαθεί, είναι οι παραμύθες της προπαγανδιστικής τους δράσης. Παράλληλα με αυτό και σε άριστη συνεργασία με το κράτος, οι φασιστοσυμμορίες τρομοκρατούν και κάνουν δολοφονικές επιθέσεις σε μετανάστες και σε αγωνιστές. Βάζουν βόμβες σε σπίτια και σε ελεύθερους κοινωνικούς χώρους επιδιώκοντας να καταστείλουν τις εστίες αντίστασης...

Όλα τα παραπάνω είναι όπλα της κυριαρχίας για την όσο δυνατόν μεγαλύτερη εκμετάλλευση και εξαθλίωση της κοινωνίας. Όταν στους κοινωνικούς αγώνες το κράτος απαντάει με ξύλο, με δακρυγόνα, με συλλήψεις, με φυλακίσεις, με κατεχόμενες περιοχές, με φασιστοσυμμορίες και με δολοφονικές επιθέσεις, τότε η μαζικοποίηση του αγώνα φαίνεται πιο αναγκαία και πιο δίκαιη από ποτέ. Είναι καιρός μέσα από μαζικές κινητοποιήσεις και ανοιχτές συνελεύσεις, αυτοοργανωμένα, με άμεση δράση και παίρνοντας αποφάσεις εμείς για τους εαυτούς μας, να διεκδικήσουμε όλα αυτά που μας ανήκουν.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΟ ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Δεκέμβρης 2010,

κόντρα μπάντα